

Poznámky:

- ¹⁾ C.K. ministr vnitra v r. 1917 - hrabě Friedrich TOGENBURG ve vládě rytíře Ernsta Seidlera. (23.6.1917 - 22.7.1918)

- ²⁾ Moravským místodržícím v roce 1917 byl od 3.12.1915 do 30.10.1918 Karl svobodný pán Heinold - Udyňski (1862 - 1943)

- ³⁾ Okresní hejtmanství - definitivní organizace politické správy byla zavedena roku 1868. Základem se stala okresní hejtmanství zřízená pro politické okresy (ty se skládaly zpravidla ze dvou i více soudních okresů, pro každý z nich byl zřízen okresní soud) a zvláštní politický okres tvořila i města se zvláštním statutem.

- ⁴⁾ Orgánem okresu v této době bylo okresní zastupitelstvo sestávající z 18 až 36 členů podle počtu obyvatel okresu. Z přímých voleb ale vycházely jenom dvě třetiny jeho členů, zbývající třetina byla jmenována z řad tzv. odborníků. Okresní zastupitelstvo volilo ze svých řad okresní výbor sestávající z osmi členů a osmi náhradníků. Předsedou obou těchto orgánů, jejichž funkční období trvalo šest let, byl z moci svého úřadu okresní hejtman. Orgánem okresu byl rovněž okresní hejtman. Prováděl usnesení okresních orgánů, zastupoval okres navenek a podepisoval všechny jeho písemnosti. Měl právo sístace usnesení okresních orgánů, rozhodnutí potom příslušelo zemskému prezidentovi. Jemu a ministroví vnitra byl rovněž okresní hejtman odpovědný, okresnímu zastupitelstvu se odpovídat nemusel.

- ⁵⁾ Zákon o organizaci politické správy z roku 1927 zavedl v každé zemi nové orgány postátněné zemské samosprávy. V zemi Moravskoslezské to bylo šedesátičlenné zemské zastupitelstvo, jehož dvě třetiny členů vycházely z přímých voleb, zatímco jednu třetinu jmenovala vláda z tzv. odborníků. Funkční období bylo šestileté, předsedou byl z moci svého úřadu zemský prezident, který však byl oprávněn svěřit předsedání při schůzích zemskému viceprezidentovi, nebo některému členu zemského zastupitelstva.

⁶⁾ Funkci moravského zemského prezidenta vykonával v letech 1928 - 1937 Jan Černý (1874 - 1959), při čemž již od roku 1918 působil co by správce zemské správy politické na Moravě. Název funkce se během let měnil. V letech 1920 - 1928 „prezident zemské správy politické“, v letech 1928 - 1939 „zemský prezident moravskoslezský“. V době kdy vykonával funkci předsedy úřednické vlády ČSR resp. funkci ministra vnitra (1920 - 1922, 1926 - 1929, 1932 - 1934 a 1938) byl zastupován úřadujícím viceprezidentem - především Bedřichem Remešem.

Prameny a literatura:

Moravský zemský archiv v Brně

Státní okresní archiv v Holešově

Státní okresní archiv v Olomouci

ZA MORAVU - vydala Jednota Moravská - Brno 1991

Vydává Obecní úřad v Klopotovících. Redakční tým: Zdeněk Klobouk a Petr Indrák. Registrováno MK ČR pod Č.j. E 16862. náklad 150 výtisků. Dodáváno domácnostem v obci zdarma.

Lopotník

**Občasník o minulosti a přítomnosti nejen naší obce
Ročník X číslo 1/2010**

Zprávy z radnice

Slovo starosty

informace občanům o hospodaření obce v roce 2009

Vážení spoluobčané, v roce 2009 obecní úřad uskutečnil některé akce, které spolu s dalšími zajišťovanými úkoly ovlivnily příjmy a výdaje obce. Pro přehled uvádíme přehled některých výdajů a příjmů nad rámec původního rozpočtu.

Odpadové hospodářství

- výdaje: odvoz komunálního odpadu A.S.A. Prostějov	75 000,00 Kč
nebezpečný odpad	8 000,00 Kč
odvoz plasty, sklo	17 000,00 Kč
Celkem	100 000,00 Kč
- příjmy : vybráno od občanů	41 000,00 Kč
EKO – KOM Praha	12 000,00 Kč
Celkem	53 000,00 Kč
Obec dotuje odpadové hospodářství částkou	47 000,00 Kč

Čistírna odpadních vod

Výdaje : opravy neplánované z rozpočtu obce	31 000,00 Kč
Seřízení čidla, sondy, elektro-práce	21 000,00 Kč
Nové čidlo	12 000,00 Kč
Celkem	64 000,00 Kč
Příjmy: vybráno od občanů obce	29 365,00 Kč
Celkem výdaje na provoz ČOV.....	129 000,00 Kč

Rekonstrukce tenisového hřiště

Výdaje: ostatní osobní výdaje	10 000,00 Kč
sít'	3 000,00 Kč
antuka	17 000,00 Kč
tryskání, výplet, pozinkování oplocení	61 000,00 Kč
Celkem výdaje na rekonstrukci hřiště	91 000,00 Kč

Údržba zeleně

Výdaje – nafta	11 000,00 Kč
Ostatní osobní výdaje	21 000,00 Kč
Ořezání stromů v Hlíníku	41 000,00 Kč
Ostatní údržba zeleně	57 000,00 Kč
Opravy sekaček	7 000,00 Kč
Příjmy : prodej dřeva	4 000,00 Kč

Naši rodáci – Dr. Jindřich ŽÁČEK

Jindřich ŽÁČEK se narodil 17. dubna 1876. Jeho rodiče - Ignác Žáček a Františka (rozená Kaprálová) hospodařili na gruntě číslo 8. V době od ledna 1910 do září roku 1917 působil na c.k. ministerstvu vnitra. -¹⁾

V Úředním věstníku číslo 10/1917 Jindřich Žáček píše: „po téměř desetiletém působení na ministerstvu vnitra byl jsem na návrh Jeho Exelence pana c.k. moravského místodržitele -²⁾ výnosem Jeho Exelence pana c.k. ministra vnitra ze dne 10. září 1917 pověřen správou c.k. okresního hejtmantství v Holešově.“ -³⁾

Funkci okresního hejtmantství v Holešově Dr. Jindřich Žáček vykonával do října 1919. V Úředním věstníku číslo 10/1919 se uvádí: „Přednosta okresní politické správy v Holešově, místodržitelství rada Žáček byl přeložen do Olomouce.“

V tomtéž listě je uveřejněno prohlášení dr. Žáčka před odchodem z Holešova na nové působiště v Olomouci. Dr. Žáček píše: „Odcházím na nové působiště do Olomouce, správu okresního hejtmantství převezme z nařízení moravské zemské správy politické 7. října 1919 okresní komisař Antonín Streit.“

Po celou dobu kdy jsem stál v čele politické správy okresu holešovského byl jsem v těžkém svém úkolu velmi účinně podporován jak obecními radami a autonomním úřednictvem, tak i tiskem, učitelstvem, duchovenstvem a zejména zemědělstvem k němuž se původem i citěním hrdě hlásím.

Děkuji všem, kdož mne před dvěma léty tak přátelsky přijali a za mého působení v Holešově porozuměním, dobrou vůlí, prací i uznáním podporovali co nejsrdčněji a nejvřeleji.

Doufám, že ti kdož měli příležitost pozorovati z blízka moji práci pro zájmy a blaho okresu i našeho mladého státu, mně zachovají v dobré paměti. I já budu přesto, že mi mimořádně těžké poměry v městě Holešově přinesly dosti těžkých chvil, na okres holešovský vzpomínati rád.

Pracovitost a inteligence veliké většiny obyvatelstva okresu jest zajisté zárukou rozkvětu - jehož mu z plna srdce přeji.“

Jindřich Žáček
místodržitelství rada

Od měsíce listopadu 1919 působil tedy Dr. Jindřich Žáček v Olomouci. V letech 1920 až 1928 zastával zde funkci okresního hejtmantství. -⁴⁾ Dne 17. června 1928 předal funkci hejtmantství olomouckého okresu Dr. Josefu Poláčkoví. Od téhož data byl Dr. Jindřich Žáček zemským vicepresidentem v Brně -⁵⁾ a to až do února 1937, kdy byl poslán na trvalý odpočinek. -⁶⁾

V době od 25. srpna 1944 do 7. března 1945 byl Dr. Jindřich Žáček z politických důvodů vězněn gestapem ve věznici v Brně na Cejlu. Zatčen byl tehdy v naší obci, kde se zdržoval na gruntě číslo 8.

A o tom jaký byl vztah Dr. Jindřicha Žáčka k rodné obci svědčí jeho zájem o zdejší školu. Vždy když počet žáků v naší jednotřídce překročil neúnosnou míru a naše školní rada společně s obecním zastupitelstvem odmítali zřízení aspoň prozatímní druhé třídy, tak teprve na přímluvu Dr. Jindřicha Žáčka k tomuto bylo přikročeno. Bylo tomu ve školním roce 1934/1935, 1937/1938.

Dr. Jindřich Žáček zemřel v Brně 25. ledna 1968.

v tovačovské škole, a občané z Tovačova a okolních obcí podle Němci stanovených požadavků, buď koňskými potahy nebo pracovníky.“ Dále uvádí svou osobní zkušenost: „Vezl jsem potahem naloženou zeminu z pracoviště u Hauptovy stodoly do Bažantnice. Když jsem se vracel s prázdným vozem kolem pracoviště u Zemědělského domu na Olomoucké ulici, tamní dozor mne donutil, abych tam zůstal pracovat. Když jsem měl naloženo, odjel jsem na skládku do Bažantnice a pak přes pole domů do Klopotovic. Přistě jsem toho využil a po první fůře jsem odejel domů a procházelo to.“

Zákopové a opevňovací práce u nás probíhaly od 10. února do poloviny měsíce dubna 1945. V polovině dubna nasazení zákopníci najednou zmizeli i se svými strážci z Volksturmu.

Mimo budování pásem obrany přímo v terénu byly připravovány všechny významnější vesnice a města k ozbrojenému odporu. Někde byly budovány silné svazky odporu, které měla německá armáda bránit do „posledního muže“.

Z Klopotovic byli na kopání zákopů v Rakousku nasazeni:

Josef Hodulík, Arnošt Kohn, Antonín Klobouk, Oldřich Kovařík, Josef Křížek, Jindřich Krátký, Jaroslav Parák a Svatopluk Prachař.

Prameny a literatura

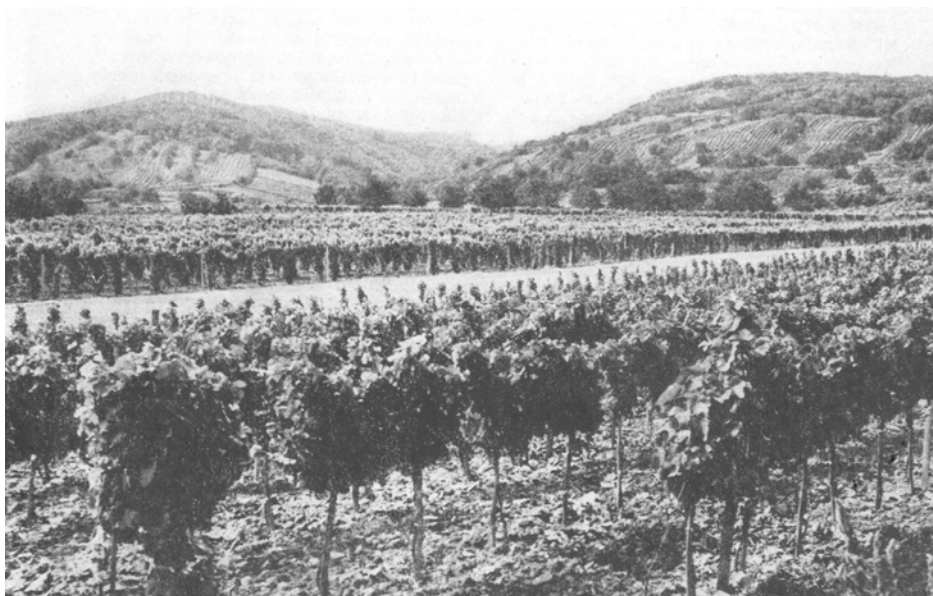
Obecní kronika Klopotovice

Kronika města Tovačova

Famí kronika tovačovská

Hýbl, Tovačov: Pole orná a válečná

Archiv Lopotníku

Opravy – pohostinství, ošetření dřeva na půdě, fasáda soc. zařízení

Výdaje - materiál	180 000,00 Kč
Ostatní osobní náklady	40 000,00 Kč
Schody v parku	7 000,00 Kč
Bezbariérový přístup do kaple	7 000,00 Kč
Příspěvek MŠ Ivaň.....	20 000,00 Kč
Příspěvek obci Bernartice – škody po povodni.....	30 000,00 Kč
Současný stav finančních prostředků na účtu obce	966 743,80 Kč

Usnesení z 22. veřejného zasedání zastupitelstva obce ze dne 11.12.2009

Zastupitelstvo obce projednalo:

Vstup obce Klopotovice do Svazku Prostějov - venkov

Veřejnou vyhlášku číslo 1/2009 - Požární řád obce Klopotovice

Rozpočtové opatření číslo 3

Rozpočtové provizorium

Rozpočtový výhled 2010, 2011

Žádost MŠ Ivaň o finanční příspěvek

Inventarizaci obecního majetku

Peněžité dary občanům

Nález opuštěných věcí - vlastnictví obce

Zastupitelstvo obce schválilo:

Program zasedání

Vstup obce Klopotovice do Svazku Prostějov venkov a to od 1.1.2010

Rozpočtové opatření číslo 3

Rozpočtové provizorium

Rozpočtový výhled 2010, 2011

Žádost MŠ Ivaň o finanční příspěvek a to ve výši 16 000,00 Kč

Inventarizaci obecního majetku

Peněžité dary občanům

Nález opuštěných věcí - přechod do vlastnictví obce

V roce 2009

se narodili : Viktorie Kluková, Tomáš Mouka

zemřeli: Anna Jurdová, Michal Horák, František Zavadil

odstěhovali se: Zdeněk Stejskal, Monika Steigerová, Edita Gáborová, Aneta Pohlodková, Hana Kočířová

Počet občanů na konci roku 2009: 275, z toho mužů 146, žen 129

Jubilea našich občanů v roce 2010:

104 let - Františka Vymětalová

91 let - Milada Pospíšilová

90 let - Dušan Mězl

85 let - Marie Opršalová, Marie Indráková (č.58)

70 let - Jaroslav Beneš, Ludmila Mičůchová,

65 let - Dušan Kroupa, František Prachař, Jarmila Vymětalová

60 let - Libuše Prachařová, Jaroslav Parák, Marie Soldánová, Jiří Vysloužil, Jan Návrat

Společenská kronika

z Prahy. Po zákopnicích zůstaly silnice vedoucí do Tovačova rozkopány u posledních domků dosti širokým hlubokým příkopem, přes nějž položen dřevěný most, aby prozatím doprava nebyla přerušena.“

A pan Hýbl ve svých pamětech „Pole orná a válečná“ o tomtéž píše takto: „Dne 8. února (1945) přišli do Tovačova zmobilizovaní občané zákopníci prý až z království českého asi 600 mužů a měli tři polní kuchyně umístěné na faře. Místní obyvatelstvo bylo donuceno odvést všechny rýče a lopaty a po stovkách denně pracovat na zřizování opevnění, podzemních krytů a tankových pastí. Práce opevňovací řídil Němec.“

Dále pan Hýbl popisuje jak Němci Tovačov připravovali na obranu: „Z našeho města udělali okupanti vodní pevnost, v samém zámku bylo skladiště všemožných nábojů. Letecké bomby ukládány byly v troubeckém lese. Na všech věžích ve městě i ve sladovně na Cvrčově byly pozorovatelné s těžkými kulomety- „flaky“. Ve směru na Přerov a Kojetín byly zákopy podkovitého tvaru – kulometná hnízda. Ve směru na Vyškov a Prostějov byly dlouhé zákopy a hluboké tankové pastě – U Suširny, Za humny, v Hliníku a v Hradčochu. Všechny mosty přes Bečvu, Moravu, Mlýnský tok a Vikličku (pozn. míněna řeka Blata) byly podminovány. Je to celkem 10 mostů železných nebo železobetonových. Železniční trať zastavěná loženými vozy byla hradbou.“ A pan Škobrtal z Tovačova na tuto dobu vzpomíná takto: „Já jsem tam byl, u řeky Blatu jsem kopal taky (pozn. míněno zákopy podél Blaty). Prvně ale jsem kopal zákopy v Kelči u Valašského Meziříčí, to nás vezli v noci, sbalili nás v Agrostroju (pozn. tehdy ve Vikovce) moc tisíc, vlak jako hrom, vysadili nás v Loučce a celou tu pěší trasu s té Loučky až do toho Kelče jsme šli pěšky v noci, nevěděli jsme kde jsme. Ubytovali nás ve škole, jenom sláma rozložená, tam jsme spali. Tenkrát byly pořádné zimy, jenomže my, když jsme šli jako na ty zákopy, to kdybyste viděli, to je nějaký vandrák, tož vysoké boty, tenkrát takové komisňáky, no to měl ještě děda z války kdysi, jako na holínky takovou koženou holinu. Ještě než jsme se dosrali do toho Kelče, potom jsme kopalí hlavně zákopy směrem – za Kelčem tři kilometry, je tam nějaký zámek a je tam nyní nějaký domov důchodců nebo něco takového.“

Pan Bohumír Štéger v publikaci: „Před 15 lety“ kterou vydalo Vlastivědné museum v Přerově v roce 1960 ve stati „Tovačov před 15 lety“ tuto situaci popisuje následovně - „Od 10. února byli v Tovačově tzv. „zákopníci“ - myslím, že vesměs čeští lidé, kteří již měli zkušenosti v práci (i v sabotáži) z Rakouska odkud k nám přišli. Pod vojenským dozorem rozkopávali nejlepší pozemky, dělali příkopy „pastí“ na tanky a všelijaké záseky, prostě proměňovali náš starodávný Tovačov ve Wasserfestung Tobitschau. Chodili i za mrazu v širokých kloboucích a mluvili otevřeně neuctivě o vítězství Velkoněmecka. Na našem dvoře obsadili prádelnu a vařili tam v kotli na prádlo všelijaké šlichty, které by normálně ani hovado nechtělo. Ale bylo to teplé. Jednoho dne, nevím zda organizované nebo na vlastní pěst zmizeli. Nu, pokoj s nimi. Ale byla to fuška, než jsme zem od nich rozrytou zase trochu urovnali, ovšem to až po frontě...“

O tom jak probíhaly zákopové práce uvádíme svědectví pana Milana Mězla z Klopotovic (číslo 10): „Začalo to s opevňovacími pracemi na obranu Tovačova. Byly to protitankové zákopy na levém břehu Vikličky (pozn. řeky Blaty). Tyto práce prováděli studenti a mladí chlápci z Prahy, kteří byli ubytováni

Čtyři snímky ze setkání s důchodci, které se konalo již tradičně začátkem prosince.

Prostor Moravy a Čech hrál v obranných opatřeních německých vojsk význačnou úlohu. Přirozené hranice tohoto prostoru a také centrální poloha mezi oběma strategickými směry přímo vybízela stát se hlavní baštou odporu a základnou německé skupiny armád „Mitte“.

Na jaře roku 1945 německé velení začalo intenzivně provádět opatření k realizaci plánů obrany území Moravy. Už na počátku roku 1945 vydává zmocněnec branné moci při úřadu německého státního ministra pro Čechy a Moravu – generál Tousaint řadu nařízení a rozkazů pro budování tzv. uzavíracích pásem (sperrzone), dále pevností Brno a Olomouc (Festung Brünn und Olmütz) a obranný obvod města Prahy.

Na základě obsahu „Směrnice a nařízení a ze situační zprávy německého generálního štábu ze dne 19. dubna 1945“ je možné rekonstruovat systém německé obrany na území tzv. Protektorátu.

Nejlépe byla budována obrana na území Moravy. Tato obrana zahrnovala tzv. „Ostravskou ochranou závoru“ (Mährisch Ostrauer Schutzkriegel) využívající starých předválečných opevnění. Touto měly být kryty přístupy na Moravu ze severovýchodu. „Uzavírací pásmo Jeseníky“ (Sperrzone Schlesisches Gebirge) opírající se o Jeseníky a na jihu o města Hranice a Valašské Meziříčí.

Od Olomouce po Hodonín podél řeky Moravy se budovalo další pásmo tzv. Märschsttelung, kryjící přístup na Moravu od východu. Mezi pevnostmi Brno a Olomouc se rozprostíralo „Moravské uzavírací pásmo“ (Mährische Sperrzone) a těsně na něj navazovalo „České uzavírací pásmo“ (Böhmische Sperrzone).

Odborné řízení ženijních prací prováděly speciální jednotky Wehrmachtu. O velikém významu, který byl přikládán budování obrany na Moravě svědčí skutečnost, že právě v Prostějově se nacházelo sídlo německého zvláštního velitelství pro řízení zákopových prací na východní Moravě.

V zájmu urychlení budování zákopů a dalších prvků obrany vyhlásili němečtí okupanti na začátku roku 1945 pracovní povinnost pro muže od 16 do 55 let. Od 10. února 1945 byli tedy u nás a v celém okolí Tovačova nasazeni „zákopníci“ – vesměs mladí čeští lidé, kteří však již měli své zkušenosti z této práce v Rakousku odkud k nám byli přesunuti. Všechny obce pak musely denně posílat na zákopové práce určený počet pracovníků (Klopotovice posílaly denně 10 lidí, Tovačov až 300).

„V měsíci lednu Němci zmobilizovali spousty českých lidí na opevňovací práce, které se prováděly od Vídně ke Vsetínu a Krnovu, hlavně v tzv. Moravské bráně, u Hranic, Lipníku. Z Polkovic bylo na těchto opevňovacích pracích osm mladých lidí. Ale už v měsíci listopadu roku 1944 byli na zákopových pracích u Vídně na 4 měsíce čtyři občané z Polkovic“ (uvádí ve svých vzpomínkách pamětník z Polkovic).

V Kronice tovačovské fary je uvedeno: „... fronta se přiblížila k Moravské Ostravě, začalo se na Moravě s opevňovacími pracemi v podobě kopání zákopů přes sílnice. Nejdříve na hranicích, ale později, což nás nikdy nenapadlo, také v Tovačově. První zákopníci přibylí do Tovačova dne 9. února 1945. Počet jejich stoupl na 500. Ubytování byli ve zdejší hlavní a obecné škole. Kuchyň byla pro ně zřízena na farním dvoře v prádelně a když nestačila, pak před ní, kde pro ochranu kotlů postavili dřevěnou boudu.

Dne 15. dubna 1945 odjeli z Tovačova zákopníci. Byli to chlapci 16 - 17 letí

Do zasedací místnosti Obecního úřadu přišli Mikuláš, anděl a taky čerti.

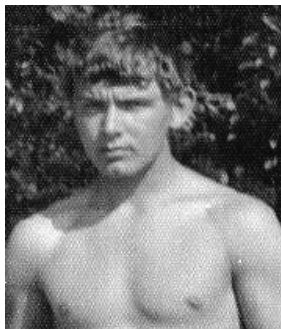
Známí a méně známí, co o nich víme?

Někdy potkáváme na vesnici, u nás v Klopotovicích lidi a řekneme jim ahoj, nazdar nebo možná dobrý den. Jsou to naši známí, ale kolik toho o nich víme? Aspoň někteří z nich by si zasloužili větší pozornost. Třeba ti, kteří se proslavili tím, že jsou dobří muzikanti, jiní zase sportovci. Sport ale není jenom fotbal nebo hokej. Jsou i jiné a možná zajímavější sporty. Taková královna sportů atletika, zápas a také třeba judo. Máme nějaké zastoupení i v těchto sportech. Takoví lidé moc nemluví o tom co dokázali, jsou většinou skromní.

Začneme třeba u pana Františka Nesvadbíka, dnes již nejstaršího. Je to můj dlouholetý kamarád a proto bych chtěl začít právě u něho. Od šestnácti let se věnoval zápasu a jak uvádí brožurka, vydaná ke stému výročí zápasu v Prostějově, reprezentoval prostějovský oddíl během devíti roků celkem dvěstějedenkrát. Už nezápasí, už je dědeček. Ne však takový, že už nic nemůže dělat, je pořád svěží, ale jeho oblíbený sport už sleduje spíš z povzdálí.

Někdy mu to nedá a zařadí se mezi staré pány. To on by mohl něco k tomu říci sám.

Zápas ve Křtinách

To se nechce ani věřit, ale už jsme taky pamětníci. V šedesátých letech minulého století, to ještě nebylo to velké JZD, JZD VŘSR Kralice na Hané, ale JZD Biskupce – Klopotovice. A to pořádalo zájezd na pouť do Křtin. V autobuse jeli samí členové družstva, a my dva. To proto, že se přihlásily a pak nechtěly jet naše maminky. Já a můj dlouhou dobu i tehdy nejlepší kamarád Fana. Byli jsme už před tím několikrát na pouti v Dubě nad Moravou. Tam už jsme to znali. Taky to chtělo něco nového.

Přijeli jsme do Křtin, projeli celou vesnicí až nakonec a tam zaparkovali autobus. Přece jsme přijeli na pouť, tak kam jinam než do kostela. Tam se snažili dostat snad všichni z našeho zájezdu. My jsme však chodili od stánku ke stánku a od atrakce k atrakci. Něco snědli a taky asi vypili. Když jsme došli na periferii, jak by se dnes řeklo, stál tam docela malý stan. Stan jak od cirkusu, ale malý. Tak pro čtyřicet až padesát diváků. Před ním stál starý pán, který neustále upoutával pozornost. Z jeho vykřikování jsme usoudili, že se tam bude zápasit. Napřed jsme mysleli, že se půjdeme podívat. Vedle něho stál zápasník. Ten pán mezi jiným říkal: Je tu zápasník, který zápasí za OP Prostějov, a kdo ho porazí dostane ode mě padesát korun. Jeho výroky provokovaly mého kamaráda. Ne kvůli penězům, které nabízel, i když tehdy to bylo dost, ale spíš proto, že taky už v té době zápasil. Bylo mu tehdy asi šestnáct roků.

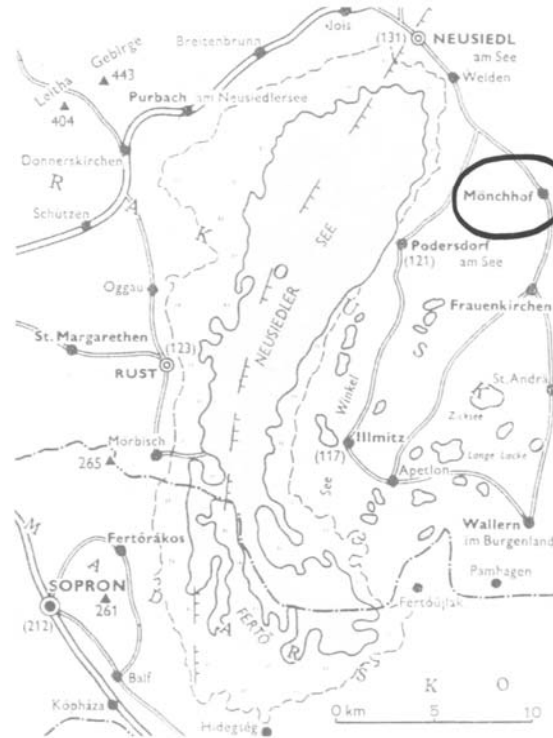
Po chvíli pozorování a přemýšlení František řekl: „Já ho zkusím“. A taky se tak stalo. Velký aplaus provázel mého kamaráda až do nějaké provizorní šatny, kde on se připravil na zápas. Nevím co se tam všechno kromě převlékání odehrálo. Mě hned ten pán co mu to tam patřilo vyhodil, prý ať si koupím vstupenku. Neváhal jsem a sedl si do první řady. Ty řady byly dvě. Mezi tím se aréna dost rychle naplnila. „Je tu zápasník, který zápasí za OP Prostějov a kdo ho porazí dostane ode mě padesát korun“. To jsme slyšeli ještě i vevnitř. Už k tomu přidal: „Jsem rád, že se mezi vámi našel odvážlivec, který chce mého borce porazit“. Zas aplaus. Měl jsem tyto dva borce jak na dlani. Najednou se stal z manažera pro nás neznámého zápasníka, také rozhodčí. Borci kolem sebe chodili, jak vždycky zápasníci začínají, tak to tam bylo. Najednou můj kamarád s tím druhým borcem praštil o zem a my jsme mysleli, že je konec. Nebyl. Rozhodčí to viděl jinak než všichni ostatní. Za moment druhá rána a byl konec. Lopatky. Diváci nebyli vůbec spokojeni, ale viděli přemožitele. Už nebyl aplaus. Všichni odcházel zklamaní a my jsme šli do šatny. Fana se zase převlékl. Přišel šéf této arény, tentokrát mne už nevyhodil, a mému kamarádovi říkal: „Víš já nemám tolik peněz, budeš muset počkat až vydělám a já ti to potom dám“. Fana s naprostým klidem odpověděl: „Peníze si strčte do pr....., já zápasím za OP a ještě jsem ho tam neviděl“. Ten pán pokud ještě žije, neví, že mluvil s borcem, který se stal v pozdější době mistrem republiky v zápase ve volném stylu. Dokonce několikanásobným. V kostele jsme sice nebyli, ale i tak se na takovou pouť nedá zapomenout. Došli jsme k autobusu a jeli domů.

Než k nám přišla fronta, aneb zákopy a zákopníci

Předzvěsti blížící se východní fronty začátkem roku 1945 bylo budování obranných opatření německého wehrmachtu v Rakousku a na našem území. Už v prosinci 1944 bylo několik občanů (z Klopotovic jich bylo osm, další ze všech sousedních obcí) nakomandováno na kopání zákopů v okolí Vídně (klopotovští kopali zákopy poblíže Nesiderského jezera). O této „anabázi“ vypráví Oldřich Kovařík: „Odjžděli jsme 12. prosince 1944 a vrátili se domů 23. února 1945. Odjžděli jsme vlakem a byl to zvláštní vlak, ubytování na místě jsme byli v Mönchhofu (viz přiložená mapka) ve stodolách, po 50ti vřdycký v jedné stodole, ale to nebylo jako u nás, tos viděl hvězdičky, seno, seno tam bylo – to divoký proso, to bylo. To bylo chmyří, do toho sis lehl, dali nám deky, tenký deky jsme dostali a když jsi spal, to nemohl ses svlíci, tos musel spát oblečený, protože ráno jsme vstali a byli zasypání sněhem. Hygiena, žádná hygiena, vůbec nic. Jídlo – to tam byla veliká – byla to stodola nebo nějaká kůlna, tam byly ty kotle a tam se vařilo jídlo.

Zákopy jsme tam dělali, měli to naměřené přes pola, přes vinice, přes vnohrody – ty zákopy. No hrozná škoda se tam dělala. A nebylo to k ničemu.

Prvně nám řekli, když jsme měli ten přidělený úsek, to vždycky 20 jich mělo dvacet metrů zabraných, takový ten zákop měl 4 metry šířku nahoře a 4,5 metru do hloubky a spodek úzký – asi jeden metr. Rak tedy prvně nám řekli, že když to uděláme, že pojedeme dom. No, my jsme to udělali, tam byl písek, to se pěkně dělalo, svrchu, to se musela hlína dát na hromádky, ta ornice to byla taková malá vrstva (asi 30 cm), taková tmavá hlína, taková šedá a ta se potom, ta se nemohla vykopat a nechat být, to se muselo zplanýrovat, aby to nebylo poznat a tou hlínou posypat, aby když by ty tanky jely po rovině a neviděly to. A to jsme udělali do Vánoc, prý pudem dom. Ja, když jsme to udělali, oni nás přesunuli na druhý úsek: A potom už se nedělalo...

Frontu jsme slyšeli, to dunělo, fronta nebyla daleko. A potom toho 23. února to jsme jeli nakolikrát... a museli jsme objíždět až na Linec, protože most přes Dunaj byl vybombardovaný...“

1986 Zdeňka Navrátilová
 1990 Vojtěch Navrátil
 2010 Vojtěch Navrátil

Rodáci: v domě se narodil **Zasl. umělec Vladimír Brázda** (nar. 27.5.1920 + 6.8.2001) dirigent ostravské operety, složil několik operet, nastudoval přes 200 převážně operetních představení, často dirigoval v rozhlasu. Operetu propagoval také v televizi.

Dům číslo 16

Stával mezi domy číslo 15 a 17, v roce 1976 byla provedena jeho demolice.

V letech 1764 - 1778 Matouš Krejčíř - chalupník

1807 Jan Krátký
 1819 - 1838 František Krátký
 1853 - 1863 Tomáš Krátký
 1872 - 1883 Kateřina Krátká
 1874 dům vyhořel
 1882 dům opět vyhořel
 1900 Josef Krátký
 1927 František Mraček
 1945 Antonín Skřivánek
 1970 Bedřich Vodička
 1976 demolice domu

Dům číslo 17

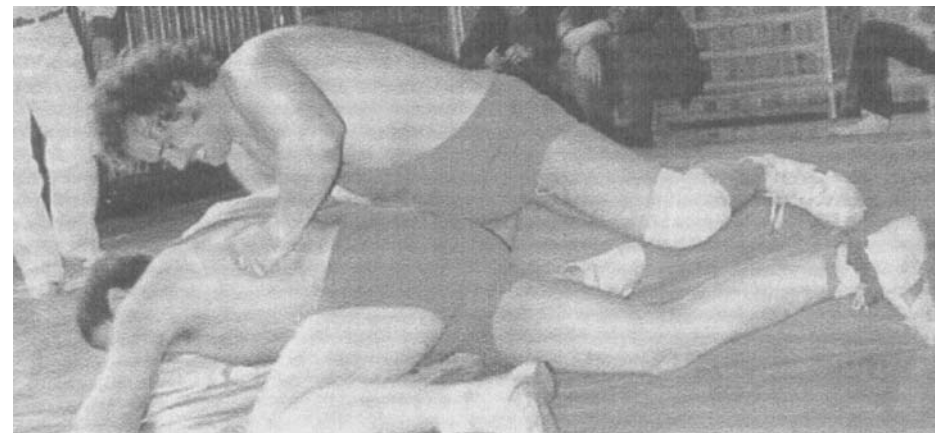
V letech 1764 - 1778 Tomáš Hudec - sedlák

1731 ? Hudec
 1755 Kateřina Hudcova - vdova
 1764 - 1770 Josef Hudec
 1778 Libor Klobouk
 1807 - 1838 František Klobouk
 1853 - 1863 Matouš Klobouk
 1872 - 1881 Antonín Klobouk
 1883 František Klobouk
 1883 dům vyhořel
 1900 Antonín Klobouk
 1927 - 1945 Josef Bělka
 1956 Jan Pískovský
 1964 Leopold Dočkal
 1993 demolice původního domu
 2002 Roman Pospíš - novostavba domu
 2010 Roman Pospíš

Rodáci: ThDr. František Klobouk (nar. 1877 + 1949, rodiče František Klobouk a Františka roz. Klobouková) církevní hodnostář. Studoval ve Vatikánu a získal titul ThDr., PhDr. a titul bakaláře církevního práva.

Fana to tak sice necítí, ale pro nás je to jedna z legend naší obce.

Ilustrační foto

Navštívil jsem pana Nesvadbíka doma a po rozhovoru s ním jsem dospěl k názoru, že čím víc člověk dokázal, tím méně o tom povídá. Ono to tak většinou je. Nerad se chlubí, ale i při jeho skromnosti jsem se dověděl ledacos nového.

Jak on sám uvádí: „Roku 2002 a 2003 jsem byl na veteránech Mistr republiky. No a pak s Vojtou Szilvou jsme se domluvili, že pojedem na mistrovství světa. Bylo to v Hradcu Královym. Tam jsem skončil já na místě čtvrtým a Vojta na pátým. On byl v jiné kategorii. Vojta to je kamarád co založil ten oddíl v Čechovicích.“ Za nedlouho se bude zase konat mistrovství republiky v zápase veteránů a pan Nesvadbík uvažuje o účasti na něm.

Jak se říká, že jablko nepadá daleko od stromu, tak i u pana Nesvadbíka to opravdu platí. Jeho syn František se také věnoval sportu. Byl vzpěrač, a v době své největší slávy se stal držitelem československého rekordu.

A aby toho nebylo málo, tak také vnuk Mário se několik let věnoval sportu. Zápasu. Dostal se až do reprezentace, ale bohužel našel si i jiné koníčky a sportovní činnosti na tak vysoké úrovni zanechal.

Můžu říct, že Fana měl dobrý základ. Jeho tata, pan František Nesvadbík, byl silák a děda, pan Václav Steiger taky. Fana už v letech dospívání vynikal svými kousky a na této fotografii vidíte, co dokázal asi ve svých patnácti letech.

Domy v Křopotovicích

Části obce – I. „Náves“

Náves či dědina – toť bezesporu nejstarší část naší obce. Ovšem náves nevypadala v minulosti tak jako dnes. Silnice přes náves byla vybudována teprve v roce 1925, kdy se budovala silnice do Biskupic. Před tím vedla cesta dnešními humny, dříve se tam nacházel panský dvůr. Ale ani selská usedlost nevypadala v minulosti tak jako dnes (o tom ale budeme hovořit někdy příště). Tedy na návsi se usazovali první hospodáři – sedláci, čtvrtníci a chalupníci. První písemné zprávy o našich usedlicích máme z roku 1657, další pak v letech 1679, 1731, 1755, 1764, 1770, 1778, 1807, 1819, 1824, atd. Přestože ustálené číslování domů bylo zavedeno až v roce 1770 C.k. patentem, lze aspoň částečně rekonstruovat, který hospodář na kterém gruntě hospodařil. Čím dále do minulosti, tím je situace složitější a tak abychom se vyhnuli nechtěným spekulacím u některých domů raději v některém období hospodáře neuvádíme.

Nejdále do minulosti se podařilo „vystopovat“ údaje o hospodářích na gruntu číslo 6 a vůbec nejdále do minulosti na gruntu číslo 9, kde máme doloženo, že v roce 1657 zde hospodařil Matěj Pospíšil, který grunt v tomto roce koupil od Vávry Zavadila. Na tomto gruntě pak rodina Pospíšilova hospodařila až do současnosti.

Dům číslo 1

Stával na návsi vedle domu číslo 66, tam kde se v současnosti nachází garáže.

V letech 1731 - 1770 Tomáš Surma - chalupník

1778 - 1819 Bartoň Surma

1824 Jan Surma

1838 Ignác Pyskovský

1853 - 1863 Jiří Lipčák

1872 - 1881 Matouš Křobouk

1881 dům vyhořel

1900 Alois Parák

1920 Jindřich Parák

1927 Emilie Paráková

1945 Jaroslav Parák, Vojtěch Parák

1980 Jindřiška Paráková

1986 provedena demolice domu

číslo 1 bylo přiděleno novostavbě domu v části obce „Pastoušky“. Na místě původního domu číslo 1 jsou v současnosti garáže.

Rodáci: Jindřich Parák (nar. 6.12.1879 + 6.12.1925, rodiče Alois Parák a Františka rozená Záčková) byl legionářem v Itálii.

Dva snímky z demolice původního domu č. 1

Dům číslo 12

Původně toto číslo patřilo panskému dvoru a po jeho parcelaci zůstalo domu vedle školy.

Před rokem 1920 dům sloužil pro ubytování sloužících na panském dvoře.

V roce 1939 zde bydlel Josef Minařík s rodinou

1980 Ludmila Minaříková

2002 Ladislav Minařík

2010 Ladislav Minařík

Dům číslo 83

Měl původně stejné číslo jako dům předešlý, tedy 12 a sloužil pro ubytování sloužících na panském dvoře.

Před rokem 1945 František Osoha

1945 Jindřich Hodulík

1947 družstevní prádelna

1980 Josef Osoha

2010 Marta Osohová

Dům číslo 13

Domek s tímto číslem původně stával na místě bývalé stodoly domu číslo 15. Demolici domku provedl Ferdinand Vodička a na jeho místě postavil stodolu.

V letech 1764 - 1770 v něm bydlel Pavel Kovařík

1807 Andreš Kovařík

1874 Jan Novotný

1874 domek vyhořel

Toto číslo obdržela v roce 1927 část panského dvora

Dům číslo 14

Domek tohoto čísla stával původně na místě dnešního chlěva domu číslo 15. Domek koupil a jeho demolici provedl Ferdinand Vodička - viz dtto číslo 13.

V letech 1764 - 1807 v něm bydlel Jan Kovařík

1874 Jan Říha

1874 domek vyhořel

Také toto číslo v roce 1927 bylo přiděleno části bývalého panského dvora.

Dům číslo 15

Původně obecní šenk - „šenkhaus“

před rokem 1831 šenkýřem ? Stodolák

1831 Josef Lipčák

1836 Karel Lisecký

1859 Jan Studený

1874 dům vyhořel

1881 ? Husička

1900 Ferdinand Vodička – hospodu od obce koupil

1930 Bedřich Navrátil

1946 Vojtěch Navrátil

1838	Augustin Pospíšil
1853	Martin Pospíšil
1859 - 1881	Jakub Pospíšil
1881	dům vyhořel
1900	Alois Pospíšil
1927	František Pospíšil
1933	Anežka Pospíšilová
1960	Vojtěch Matela
2010	František Matela

dům číslo 10

V letech 1731 - 1755 hospodářem Josef Parák

1764 - 1778	Matouš Parák
1807 - 1824	František Kovařík
1824	Jan Skopal
1838	Ondřej Mězl
1853	Martin Mězl
1859 - 1900	Jan Mězl
1927	Alois Mězl
1945	Dušan Mězl
2010	Dušan Mězl

Rodáci: Divizní generál Ondřej Mězl (nar. 2.12.1887 + 1968 rodiče Jan Mězl a Marie rozená Konečná) ruský legionář, ve 2. světové válce působil jako velitel čsl. vojenské mise v Jeruzalémě, poté v Anglii.

MUDr. Inocenc Mězl (nar. 26.7.1864 + 27.7.1953 rodiče Jan Mězl a Anna rozená Dokoupilová) zubní lékař v Praze.

František Mězl (16.10.1868 rodiče Jan Mězl a Anna rozená Dokoupilová) sekční šéf Min. sociální péče v Praze.

Dům číslo 11 - školní budova postavená v roce 1885, více o tom uvedeno v „Lopotníku“ číslo 6. K tomu snad jen tolik, že v současné době toto číslo zahrnuje celý komplex budov, tedy i budovy Radnice, která měla původně samostatné domovní číslo (do roku 1992). V roce 1988 z bývalého učitelského bytu zřízena „hospůdka u kapličky“.

Učitelství byt užívali tito učitelé (učitelky):

1885 - 1894	Jakub Krček
1894 - 1901	Cyril Sobol
1901 - 1902	Jindřich Müller
1902 - 1922	Josef Skalický
1922 - 1930	Josef Barvík
1930 - 1948	Jan Polách
1948 - 1950	Josef Horák
1950 - 1961	František Lánský
1961 - 1972	Jitka Soročková

dům číslo 2

V letech 1731 - 1755 je zde doložen Martin Krátký - chalupník

1764 - 1778	František Krátký
1807 - 1824	Josef Krátký
1853	Jiří Skopal
1859	František Skopal
1881	dům vyhořel
1900	František Kočíř
1927	Marie Kočířová
1945	Oldřich Kočíř
1950	Vladislav Jurda
1980	Olga Vysloužilová
2010	Hana Vysloužilová

Rodáci: Oldřich Kočíř (nar. 1.5.1882 + 1952) - sloužil na obchodních lodích se kterými zbrzdil kus světa. Ve školní kronice jsou záznamy o jeho zajímavých přednáškách pro děti, mládež a také dospělé, provázené promítáním obrázků.

dům číslo 3

Stával na místě dnešního obchodu.

V letech 1755 - 1770 zde hospodařil Jan Kovařík - sedlák

1778 - 1807	Karel Kovařík
1812	Jan Plachý - fojt
1819 - 1824	Václav Kovařík
1838 - 1853	František Kovařík
1859 - 1881	Čeněk Kovařík
1881	dům vyhořel
1882	Josef Letocha
1888	Josef Havlík
1928	Raimund Mězl
1945 - 1950	Marie Mězlová
1956	dům vyhořel
1970	postaven v rámci akce „Z“ obchod

Rodáci: Václav Plachý - hudební skladatel (nar. 1785 + 18588 ve Vídni). Ve Věstníku Pěvecké obce Československé číslo 9 z roku 1927 se o něm píše: „V roce 1858 zemřel ve Vídni Václav Plachý, skladatel oblíbených klavírních věcí, rodilý Moravan z Klopotovic, jenž v roce 1833 složil truchlozpěv na smrt divotvorného houslisty, našeho Josefa Slavíka.“

MUDr. Stanislav Letocha (nar. 22.10.1882 + 18.4.1946 - rodiče Josef Letocha a Hermína rozená Kovaříková) městský a lázeňský lékař v Rožnově pod Radhoštěm.

Jindřich Havlík (nar. 7.7.1888 - rodiče Josef Havlík a Hermína rozená Kovaříková) - legionář v Rusku.

dům číslo 4

V letech 1731 - 1755 zde hospodařil Matěj Kovařík - sedlák,

1764 - 1770 Pavel Kovařík
1778 - 1807 František Kovařík
1819 - 1824 Jan Mězl
1838 - 1863 Ondřej Mězl
1872 - 1881 Martin Mězl
1881 dům v tomto roce vyhořel
1900 - 1927 Raimund Mězl
1930 - 1957 Jan Mězl
1992 dům nebyl obydlen
2010 Bohumil Vojtek

dům číslo 5

V roce 1731 Vávra Trval

1755 vdova Trvalova
1764 - 1778 Tomáš Trval
1807 - 1819 Jakub Kovařík
1824 František Klobouk
1838 - 1881 Libor Klobouk
1881 dům vyhořel
1927 Jan Klobouk
1945 Antonín Mraček
1999 Bohumil Mraček
2010 dům neobydlen

Rodáci: Karel Klobouk - (nar. 4. 11. 1871) farmář v USA a jeho bratr **Josef Klobouk** (nar. 11. 10. 1873) farář v USA. Jejich rodiče: Libor Klobouk a Mariana rozená Hrbáčková.

Alois Klobouk - (nar. 26. 11. 1878 + 2. 10. 1917) padl v 1. světové válce, rodiče: Libor a Mariana Kloboukovi.

dům číslo 6

V letech 1657 - 1679 hospodář Jan Dohmal - sedlák,

1731 Matěj Grecman
1755 Běta Grecmanmova - vdova
1764 - 1770 Václav Grecman
1778 Matouš Parák
1807 Andrés Parák
1819 - 1824 Antonín Vításek
1838 Petr Indrák
1853 - 1881 František Indrák
1881 dům vyhořel
1900 Silvestr Pospíšil
1927 - 1967 Alois Pospíšil
1967 - 2003 Ladislav Pospíšil
2003 Luděk Mraček

Rodáci: Josef Pospíšil (nar. 12. 5. 1890 + 2. 6. 1953 - rodiče Josef Pospíšil a Filomena roz. Indráková), odborný učitel, redaktor a spisovatel.

Jan Pospíšil (nar. 16. 5. 1888 + 28. 10. 1914 - rodiče Josef Pospíšil a Filomena rozená Indráková) - padl v 1. světové válce.

dům číslo 7

V letech 1764 - 1770 hospodář Matuš Vavruch - sedlák,

1778 - 1807 František Vavruch
1819 Alois Parák
1824 - 1838 Jan Parák
1853 - 1872 Šimon Parák
1881 Martin Dočkal
1881 dům vyhořel
1907 Jan Mězl
1927 Josef Vávra
1945 Josef Vávra
1992 Vladimír Vávra
2010 Vladimír Vávra

Rodáci: Vojtěch Mězl (nar. 5. 11. 1891 + 7. 7. 1915 - rodiče Jan Mězl a Julie rozená Dočkalová) - padl v 1. světové válce.

Šimon Parák - v letech 1864 - 1867 radní a od roku 1865 představený obce .

dům číslo 8

V letech 1731 - 1764 - hospodářem Havel Marecský

1770 Jan Marecský
778 Josef Hlavinka
1807 Alexa Žáček
1818 - 1824 Martin Žáček
1838 - 1872 František Žáček
1881 - 1927 Ignác Žáček
1881 dům vyhořel
1945 Jindřich Žáček
1950 František Čuba
1986 Marie Čubová
2010 Marie Čubová

Rodáci: Dr. Jindřich Žáček (nar. 17. 4. 1876 + 25. 1. 1968) rodiče: Ignác Žáček a Františka rozená Kaprálová. Hejtmanem v okrese Holešov a Olomouc, vicepresident země Moravskoslezské v letech 1928 - 1937. V době od 25. 8. 1944 do 7. 3. 1945 vězněn gestapem v Brně na Cejlu.

dům číslo 9

Před rokem 1657 hospodářem Vávra Zavadil

1657 - 1679 Matěj Pospíšil
1731 Václav Pospíšil
1755 Karel Pospíšil
1764 - 1778 Josef Pospíšil
1807 - 1824 Jan Pospíšil

